

bl.a. tage hensyn til varigheden af den pågældendes ophold på værtsmedlemsstatens område, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation, sociale og kulturelle integration i værtsmedlemsstaten og tilknytning til hjemlandet.

Værtsmedlemsstaten må endvidere ikke træffe en udsendelsesafgørelse vedrørende en unionsborger eller dennes familiemedlemmer, uanset nationalitet, når de pågældende har opnået ret til tidsubegrænset ophold på værtsmedlemsstatens område, medmindre afgørelsen om udsendelse er begrundet i alvorlige hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed, jf. direktivets artikel 28, stk. 2.

Der må, medmindre afgørelsen er bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed som fastlagt af medlemsstaten, ikke træffes en udsendelsesafgørelse i forhold til en unionsborger, hvis den pågældende har haft ophold i værtsmedlemsstaten i de ti forudgående år, eller hvis den pågældende er mindreårig og udsendelsen ikke er nødvendig af hensyn til barnets tarv som fastlagt i De Forenede Nationers konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder, jf. direktivets artikel 28, stk. 3.

Direktivets artikel 29 regulerer nærmere spørgsmålet om, hvilke sygdomme, der kan begrunde foranstaltninger, der begrænser den fri bevægelighed.

Den foreslåede bestemmelse i § 50 b er kun relevant i tilfælde, hvor udsendelse – pga. afsoning eller frihedsberøvelse som følge af særforanstaltninger – ikke er iværksat to år efter afgørelsen; i andre tilfælde finder alene bestemmelsen i udlændingelovens § 50 anvendelse.

Da det bør være de faktiske forhold på det tidspunkt, hvor udvisningen kan effektueres, som er afgørende for, om den skal opretholdes, foreslås det, at anklagemyndigheden først skal indbringe spørgsmålet om, hvorvidt udvisningen skal opretholdes, for retten, umiddelbart inden udvisningen kan forventes iværksat. Det bør tilstræbes, at prøvelsen af udvisningsspørgsmålet er afgjort samtidig med, at den udviste frihedsberøvelse er udstået, således at eventuel udvisning kan effektueres i forbindelse med løsladelsen. Der bør derfor ved vurderingen af, hvornår spørgsmålet skal indbringes for retten, tages højde for domstolens sagsbehandlingstid. Anklagemyndigheden kan som i sager omfattet af udlændingelovens § 50 til brug for vurderingen af, om der skal nedlægges påstand om stadfæstelse eller ophævelse af udvisningen, indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse i § 50 b, stk. 2, svarer til bestemmelsen i udlændingelovens § 50, stk. 2, bortset fra at der – i overensstemmelse med direktivets

artikel 33 – ikke er tillagt retten adgang til at afvise begæringen om udvisningens ophævelse, heller ikke hvor det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Der skal således ske realitetsbehandling i alle tilfælde.

Den foreslåede bestemmelse i § 50 b, stk. 3, svarer til bestemmelsen i udlændingelovens § 50, stk. 3.

Til nr. 50, 51, 52 og 53

Der er tale om konsekvensrettelser som følge af § 1, nr. 32 og 33, i lov nr. 324 af 18. maj 2005 om ændring af lov om ændring af udlændingeloven, ægteskabsloven og repatrieringsloven (Skærpet straf for ulovlig beskæftigelse, afskaffelse af madkasseordningen, styrkelse af oplysningsgrundlaget i sager om helbredsbebetiget humanitær opholdstilladelse, præcisering af Flygtningenævnets uafhængighed, fremhævelse af hensynet til familiens enhed, udvidelse af personkredsen, der kan modtage hjælp efter repatrieringsloven, m.v.).

Til nr. 54

Den foreslåede ændring af udlændingelovens § 59 a, stk. 1, indebærer, at luftfartsselskaber kan straffes med bøde for at medtage udlændinge uden påkrævet lufthavnstransitvisum.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 59 a, stk. 1, straffes den, der bringer en udlænding her til landet, med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

Bestemmelsen angår strafansvar for transportører, der medtager udlændinge til Danmark, som ikke er i besiddelse af nødvendig rejselegitimation og visum. Luftfartsselskabernes strafansvar følger af udlændingelovens § 61, hvorefter der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel, sammenholdt med § 59 a. Som udlændingelovens § 59 a er formuleret i dag, er det strafbart for lufthavnsselskaberne at medtage udlændinge uden påkrævet visum, men ikke at medtage udlændinge uden påkrævet lufthavnstransitvisum, fordi udlændinge i transit ikke indrejser i Danmark.

Udlændingelovens § 59 a, stk. 1, blev indført ved lov nr. 686 af 17. oktober 1986 og trådte i kraft den 1. januar 1989, jf. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 788 af 14. december 1988.

Ved Rådet for Den Europæiske Unions fælles aktion af 4. marts 1996 (96/197/RIA) blev der indført en ordning om lufthavnstransitvisum, dvs. et særligt visum, som statsborgere fra visse tredjelande skal være i besiddelse af, hvis de skal passere i transit gennem medlemsstaternes lufthavne. Rådet henviste i den fæl-